

עפ"ג 28395/04/15 - המערערים, נזאר אבו עמר, וסאם נתשה נגד המשיבה, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ג 28395-04-15

לפני כבוד השופט רפי כרמל, אב"ד
כבוד השופט כרמי מוסק
כבוד השופטת שירלי רנר
המערערים 1. נזאר אבו עמר
2. וסאם נתשה
שניהם ע"י ב"כ עוה"ד רג'ב עוואד ו/או מוחמד עוואד
נגד
המשיבה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ירון מינטקביץ') מיום 8.3.15 בת"פ
59863-03-14.

כללי

1. המערערים הורשעו על יסוד הודאתם בפציעה בנסיבות מחמירות. המערער מס' 1 הורשע, בנוסף, באיומים ובהיזק לרכוש במזיד. בית משפט קמא גזר על המערער מס' 1 שנת מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן, ועל מערער מס' 2 נגזרו 4 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. הערעור מופנה כנגד חומרת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 1.9.10, על רקע סכסוך כספי בין המערער 1, שהינו רופא שיניים במקצועו, לבין המתלונן, רופא שיניים אף הוא, הגיעו המערערים למרפאת המתלונן במטרה לפגוש אותו. משלא נכח במקום, התקשר אליו מערער 1 ואיים עליו. לאחר מכן, הגיעו המערערים למרפאה אחרת של המתלונן בה היה מצוי. המערער 2 דחף את המתלונן לחדר והמערער 1 דקר אותו בראשו באמצעות סכין. בהמשך, דחפו המערערים את המתלונן על כיסא

עמוד 1

שהיה בחדר וברחו מהמקום.

הערעור - טענות הצדדים

3. ב"כ המערערים טוען כי העונשים שגזר בית משפט קמא על המערערים חורגים לחומרה מרף הענישה המקובל בעבירה בה הורשעו, בשים לב לכך שלמתלונן לא נגרמה פגיעה משמעותית, לכך שגזר הדין ניתן בחלוף כ- 4.5 שנים מיום ביצוע העבירה בהן לא נפתחו נגדם תיקים פליליים נוספים, והתסקירים החיוביים שנערכו בעניינם של המערערים הסיכויים הממשיים לשיקומם. ב"כ המערערים טען, בנוסף, כי הימשכות ההליכים לא נגרמה בעטיים של המערערים. אמנם היו דחיות רבות, אולם חלקן עקב אשפוזה של בת המערער 1 שעברה השתלת לב וריאות ואושפזה לתקופה ארוכה לפני כן. מדובר באירוע משנת 2010 שנוצר על רקע מצוקה כלכלית אליה נקלע המערער 1 עקב מחלת בתו, באשר לטענתו חב לו המתלונן חוב כספי. נעשו ניסיונות לסיים ההליך, לרבות הפניה לגישור ולבסוף הושג הסדר חלקי. מאז מתן גזר הדין, נוצרו נסיבות קיצוניות מבחינת מערער 1, המובילות להצדקה לסטייה ממתחם העונש שנקבע על ידי בית משפט קמא: המערער אושפז עקב בעיות בליבו, האיברים שהושתלו בגוף בתו לא נקלטו. על-כן, באשר למערער 1 יש לקבל את המלצת שירות המבחן ולא לשולחו למאסר בפועל בחלוף זמן כה רב. לגבי המערער 2, בית משפט קמא ביקש להטיל עליו מאסר בעבודות שירות, אולם המערער 2 הגיע לראיון ללא מסמכים רפואיים, ניתנה לו הזדמנות נוספת שאז נשאל אם הוא מסכים לעבודות שירות, ולתומו היה סבור כי עניין זה נתון להחלטתו ועל כן סרב. המערער מוכן היום לבצע עבודות שירות ואם יימצא בלתי מתאים - יבצע מאסר של ממש.

4. ב"כ המאשימה טען, מנגד, כי כיום המשיבה אינה מחוייבת להסכמות, ככל שהיו עם המערערים, זאת עקב אי כיבוד החלטת בית משפט, ובכך כיוון לאי התייצבות המערערים לריצוי עונשם למועד שנקבע לאחר שהם ובא כוחם לא התייצבו לדיון בערעור. באשר לחלוף הזמן - עניין זה קשור במערערים, וכדוגמא באה הפנייה לפרוטוקול הדיון מיום 10/9/14 של בית משפט קמא לעניין דחיות הנגרמות בגין המערערים. באשר לטענת המערער 2 והופעתו לפני הממונה על עבודות שירות, באה הפניה לדברים שאמר מערער 2 לפני הממונה, שם הודיע על סרוב לבצע עבודות שירות. על כן התבקש לדחות הערעור שכן לא נפל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא. מדובר באירוע חמור שלא על רקע התלהטות רוחות, אלא לאחר תכנון. מתחמי הענישה ראויים ונכונים.

תסקירי שירות המבחן

4. שירות המבחן המליץ, בעניינם של המערערים, על השתתף של"צ ומאסר על תנאי. בעניינו של מערער 1, עולה מהתסקיר כי הינו כבן 42 שנים, נשוי ואב לחמישה ילדים, רופא שיניים במקצועו, ללא עבר פלילי, תפקודו נורמטיבי, קיבל אחריות חלקית למעשיו. פורט כי בתו עברה ניתוח השתלת לב וריאה.

בעניינו של מערער 2 עולה מהתסקיר כי המערער 2 הינו אחיינו של מערער 1, כבן 33 שנים, נשוי ואב לשלושה ילדים, ללא עבר פלילי, עובד בחברה כנהג משאית. המערער 2 תואר כאדם נורמטיבי ללא דפוסי התנהגות עבריינים, קיבל אחריות למעשיו והביע חרטה.

דין

6. לזכותם של המערערים עומדת הודאתם במיוחס להם, שהביאה לחיסכון מסוים בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים. כמו כן, המערערים נעדרו עבר פלילי ומתסקירי שירות המבחן עולה כי הינם אנשים נורמטיביים בבסיסם, ללא דפוסי התנהגות עבריינים. יחד עם זאת, המערער 1 התקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיו וניסה להסבירם על רקע הסכסוך בינו לבין המתלונן ועל רקע קשיים כלכליים בטיפול בבתו. כמו כן, מערער 2 פעל באופן אלים ללא תכנון ומחשבה מעמיקה להשלכות מעשיו, בהסבירו כי עשה כן מתוך דאגה לדודו. לחובת המערערים נזקפת חומרת העבירות שביצעו. המערערים חברו יחדיו במטרה לפגוע במתלונן במקום עבודתו על רקע סכסוך עסקי קודם בינו לבין מערער 1. המערערים הגיעו בצוותא למרפאתו בצהריי היום, תוך שמערער 1 מצויד בסכין. מערער 1 לא נסוג מתכניתו לפגוע במתלונן לאחר שגילה כי המתלונן אינו נוכח במרפאה, אלא הורה בצעקות למזכירתו של המתלונן להתקשר אליו, וכשהיא עשתה כן, חטף ממנה את הטלפון ואיים על המתלונן שיפגע בו, ולאחר מכן השליך את הטלפון, שנשבר כתוצאה מכך. המערער לא הסתפק בכך והתקשר בעצמו אל המתלונן ואיים עליו שישרוף את מרפאתו. לא זו אף זו, המערערים המשיכו למרפאה אחרת של המתלונן במטרה לתקוף אותו שם. המערער 1 הגיע למקום ודחף בכוח את המתלונן לחדר סמוך, ולא עזבו גם לאחר שהלה דחף את המערערים. טענת הסנגור בהקשר זה, לפיה יש להתחשב לקולה בכך שהחבלות אשר נגרמו למתלונן לא היו חמורות, דינה להידחות. בנסיבות דן היה על מערער 1 לצפות כי האירוע עלול היה להסתיים בפגיעה חמורה ואף קטלנית של המתלונן, שכן הוא הגיע למקום מצויד בסכין במטרה לתקוף את המתלונן, ובהמשך דקר אותו בראשו באמצעות אותה סכין. גם מערער 2 היה צריך לצפות תוצאה זו, כשיתף פעולה עם מערער 1 ובהמשך כשדחף אותו לאחר שנדקר על כיסא והותירו שם פצוע ומדמם. בית משפט קמא עמד על השוני הבולט בין מעשיהם של שני המערערים, ופירט כי מערער 1 היה הרוח החיה מאחורי המעשים, היה מסוכסך עם המתלונן, יזם את ההגעה לשתי המרפאות והשתמש בכוח פיזי, אך אין להקל בחלקו של מערער 2, שלא בכדי צורף למשימה, שכן, כפי שתואר בגזר הדין, נוכחותו אפשרה למערער 1 לממש את תכניתו. בנסיבות דן עונשם של המערערים צריך להלום לא רק את חומרת המעשים, אלא לבטא את ההרתעה הנדרשת למניעת הישנות מעשים כאלה בעתיד. השאלה הנה, על כן, האם יש בנסיבותיו האישיות של מערער 1 להביא להקלה בעונשו והאם ליתן למערער 2 הזדמנות נוספת לבצע מאסרו בדרך של עבודות שירות. המערער 1 אכן מצוי במצב קשה: הוא עצמו חולה לב ובעיקר הנו צמוד לבתו, ילדה כבת 12 כיום, אשר עברה השתלת לב - ריאה ויתכן שהאיברים המושתלים נדחים, והאב נלווה אליה לטיפולים רפואיים אינסופיים.

שיקול האמור לעיל מוביל למסקנה כי, לפני משורת הדין, ניתן להקל עם המערער 1, במידת מה, נוכח הנסיבות האישיות הקשות הקשורות בבתו, אך, מנגד, לא ניתן לעקר את חומרת מעשיו ולבטל ממשמעותם. מדובר באלימות קשה לשמה וככזו יש ליתן לה מענה הולם. באשר למערער 2 - עיון בראיון עם הממונה על עבודות השירות מעלה כי החלטת בית משפט קמא הייתה נכונה ובמקומה: המערער 2 הציג לפני הממונה כי אינו מסוגל להשתלב במסגרת עבודות השירות ופירט קשיים אשר, לטענתו, מונעים זאת ממנו, כל זאת לאחר שלראיון קודם אליו זומן, לא טרח כלל להגיע. לפני משורת הדין ניתן ליתן גם לו הזדמנות נוספת.

התוצאה היא, **באשר למערער 1**, עונש המאסר בפועל יעמוד על תקופה של 9 חודשים.

המערער 1 יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 17/6/16, עד השעה 10:00, בבית המעצר ניצן.

הממונה על עבודות השירות ימציא חוות דעתו בנוגע עם **המערער 2** עד יום 30/5/16. במידה שהמערער ימצא מתאים, ירוצה עונש המאסר בעבודות שירות.

נקבע להמשך בעניין המערער 2 ליום 5/6/16 שעה 08:30.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ו, 17 אפריל 2016, במעמד ב"כ המערערים, המערערים עצמם וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**